

Arrest

nr. 334 967 van 27 oktober 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X en X, op 20 oktober 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat van 10 oktober 2025.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat C. DESENFANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

In hoofde van verzoekster en haar minderjarige kinderen werd, naar aanleiding van het verzoek om internationale bescherming (hierna: het VIB) dat verzoekster op 6 mei 2025 heeft ingediend in België, op 4 juni 2025 de beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verweerder was in essentie van oordeel dat Zwitserland, en niet België, verantwoordelijk is voor de behandeling van dit VIB. Hij heeft daarbij toepassing gemaakt van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de verordening nr. 604/2013 van het Europees

Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

Verzoekster diende, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen, op 25 juni 2025 tegen deze beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Op 10 oktober 2025 werd de thans bestreden beslissing genomen. Ze werd aan verzoekster betekend op 15 oktober 2025 waarop zij en haar kinderen van hun vrijheid werden beroofd en werden overgebracht naar een FITT-woning. De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, tweede en derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt besloten dat:

de heer, die verklaart te heten,

naam : B. (...)

voornaam : M. (...) G. (...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Eritrea

en haar minderjarige kinderen:

-T. [...]

-T. [...]

-T. [...]

wordt teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat en wordt vastgehouden te Fitt-woning Zulte om de effectieve verwijdering van het grondgebied en de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat Zwitserland, op basis van het Dublinakkoord van 21.05.2025, uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

In uitvoering van art. 51/5, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 is het voor het waarborgen van de effectieve overdracht noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat te doen terugleiden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft de termijn van vrijwillig vertrek (in de bijlage 26quater) niet nageleefd. De beslissing werd hem betekend op 06.06.2025, met een termijn van 10 dagen. Het op 25.06.2025 aangetekende beroep tegen deze beslissing heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar de verantwoordelijke lidstaat Zwitserland wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Haar advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van de betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 04.06.2025. Betrokkene brengt in zijn hoorrecht van 11.09.2025 geen andere elementen aan.

We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Zwitserland een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat haar dochter lijdt aan autisme. In haar administratief dossier zitten er geen medische documenten noch een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, waaruit zou blijken dat zij aan een ziekte of aandoening lijdt die haar niet in staat stelt om terug te keren naar Zwitserland, of waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij of een van haar kinderen aan een ziekte lijdt die hun belemmert terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

De beoordeling van artikel 8 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 04.06.2025. Betrokkene brengt in zijn hoorrecht van 11.09.2025 geen andere elementen aan.

Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

Zodoende wordt het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig geacht om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient betrokkene vastgehouden te worden aangezien de terugleiding naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en wel op basis van volgende feiten :

3° De betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Betrokkene werd op 04.09.2025 en 11.09.2025 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Betrokkene werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar de verantwoordelijke lidstaat en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.

4° De betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de overdrachtsmaatregel (bijlage 26quater) van 04.06.2025 die haar betekend werd op 06.06.2025. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat zij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast. In casu wordt een minder dwingende maatregel geacht ondoeltreffend te zijn omdat:

2° Betrokkene heeft geen medewerking verleend aan het aanklappende begeleidingstraject in het kader van een overdrachtsprocedure zoals voorzien in artikel 74/25 van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene heeft deelgenomen aan meerdere gesprekken met een ICAM-coach. Betrokkene werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar de verantwoordelijke lidstaat en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van haar zijn genomen, dat zij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.”

Op 20 oktober 2025 diende verzoekster de onderhavige vordering in, samen met een vordering om in het kader van de voorlopige maatregelen over te gaan tot de versnelde behandeling van haar verzoekschrift tot schorsing tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Bij arrest nr. 334 968 van 27 oktober 2025 werd de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen ontvankelijk verklaard en verwierp de Raad de voormelde vordering tot schorsing.

2. Ontvankelijkheid

Conform artikel 71 van de Vreemdelingenwet heeft de Raad geen rechtsmacht voor zover de vordering betrekking heeft op de beslissing tot vasthouding.

3. De drie cumulatieve voorwaarden van de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Naar luid van de vierde paragraaf van artikel 39/82 van dezelfde wet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet of ter beschikking is gesteld van de regering, de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. De voorwaarde van het ernstig middel

3.2.1. Uiteenzetting van het eerste middel

Verzoekster voert de schending aan van:

- *Artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens van 4 november 1950 (hierna "EVRM"), goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955 ;*
- *Artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 ;*
- *Artikelen 3.2, 5.6, 17, 18(1)d, en 22 van Verordening (eu) nr. 604/2013 van het Europees parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna "Dublin III-Verordening");*
- *Artikelen 51/2 en 62 van de Vreemdelingenwet;*
- *Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van non-refoulement.*

Zij geeft een theoretische uiteenzetting, verwijst naar en citeert uit verschillende rapporten en komt tot de volgende conclusie:

"De tekortkomingen van het Zwitserse opvangsysteem zijn door de verwerende partij niet goed aangepakt. De verwerende partij houdt immers geen rekening met of leest gedeeltelijk objectieve en recente informatie waarin de Zwitserse opvangvoorzieningen aan de kaak worden gesteld, en verwerpt de informatie die hem door middel van beginselverzoeken onder de aandacht wordt gebracht op basis van een algemene en abstracte motivering, zonder aan te tonen dat Zwitserland de verzoekende partij daadwerkelijk zal behandelen door hem toegang tot internationale bescherming te garanderen, zonder dat hem ten onrechte de toegang tot internationale bescherming, effectieve toegang tot materiële bijstand en toegang tot gezondheidszorg wordt geweigerd.

Verweerster heeft ook onvoldoende rekening gehouden met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker, waarvan zij op de hoogte was : « De betrokkene verklaarde dat ze hoorde dat België betere begeleiding heeft voor kinderen en zeker voor kinderen met een mentaal probleem. Ze uitte bezwaar tegen een overdracht

naar Zwitserland en Duitsland en stelde dat ze niet wil dat haar dossier daar wordt behandeld. Volgens de betrokkene was de situatie voor haar kinderen mentaal zwaar, niet goed en onveilig » (Stuk 1, p. 2). Verzoeker heeft op 6 mei 2025 in België een verzoek om internationale bescherming ingediend. Met de hulp van de medewerkers van het centrum verzamelt hij momenteel verschillende documenten om de autistische stoornissen van zijn kinderen aan te tonen. Dit kost echter tijd en het is onevenredig dat de verwerende partij hem verwijt dat hij geen documenten ter zake heeft.

Er is dus geen enkele garantie dat de verzoekende partij naar behoren zal worden verzorgd, dat hij rechtsbijstand, materiële bijstand en passende gezondheidszorg zal krijgen. Bijgevolg heeft de verwerende partij geen zo streng mogelijk onderzoek verricht naar het risico van schending van artikel 3 EVRM en heeft hij zijn beslissing niet voldoende gemotiveerd overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Het was derhalve de taak van de verwerende partij om de discretionaire bepaling van artikel 17.1. van de Dublin III Verordening toe te passen.

Dat in de mate dat er aanleiding is de beslissing 26QT te vernietigen, de huidige beslissing van terugleiding, die er een volgbeslissing van is, eveneens dient vernietigd te worden.”

3.2.2. Beoordeling van het eerste middel

Verzoekster herneemt het middel dat werd uiteengezet in de vordering gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, de zogenaamde bijlage 26^{quater}, waarin Zwitserland wordt aangeduid als de verantwoordelijke lidstaat. In het arrest nr. 334 968 van 27 oktober 2025 werd uiteengezet waarom dit middel niet ernstig is. De Raad kan dan ook volstaan met een verwijzing naar dat arrest, en de conclusie dat er dus geen aanleiding is om de tenuitvoerlegging van de bijlage 26^{quater} te schorsen zodat dit ook geen grond kan vormen om de huidige bestreden beslissing te schorsen.

3.2.3. Het eerste middel is niet ernstig.

3.2.4. Uiteenzetting van het tweede middel

Verzoekster voert de schending aan van

- “- Artikel 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens van 4 november 1950 (hierna “EVRM”), goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955 ;*
- Artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 ;*
- Artikelen 3.2, 5.6, 17, 18(1)d, en 22 van Verordening (eu) nr. 604/2013 van het Europees parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna “Dublin III-Verordening”);*
- Artikel 2,3 en 4 VN Verdrag inzake de rechten van het kind*
- Artikelen 51/2 en 62 van de Vreemdelingenwet;*
- Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van non-refoulement – gebrek aan actueel onderzoek van de huidige situatie in Zwitserland.*
- Manifeste appreciatiefout.”*

Na een theoretische uiteenzetting stelt verzoekster het volgende:

“Verzoekende partij kan enkel vaststellen dat de verwerende partij geen ACTUEEL onderzoek doet naar de situatie in Zwitserland, doch zich ertoe beperkt te verwijzen naar het onderzoek dat zij gedaan heeft naar aanleiding van het nemen van de beslissing 26 QUATER

Veel openbare rapporten wijzen op andere systematische tekortkomingen in het ontvangststelsel van asielzoekers in ZWITSERLAND.

Dat deze situatie sedert jaren aansleept en geen structurele oplossing kent.

Dat dit duidelijk blijkt uit de vele internationale rapporten die de laatste jaren over de situatie in Zwitserland gepubliceerd worden.

Dat de verwerende partij duidelijk slechts een partiële lezing doet van de beschikbare rapporten.

Dat de lezing van het AIDA-verslag 2024/ (update 2025) zoals gedaan door verwerende partij dan ook niet gevolgd kan worden.

Dat integendeel een vaststaand risico op gebrek aan opvang en op gebrekkige toegang tot de asielprocedure door verzoeker aangetoond wordt.

Het was derhalve de taak van de verwerende partij om de discretionaire bepaling van artikel 17.1. van de Dublin III Verordening toe te passen.

Dat verzoekende partij dan ook meent dat de zorgvuldigheidsplicht in combinatie met de motiveringsplicht gecombineerd met een schending van artikel 3 EVRM, die een ex nunc beoordeling vooropstelt ontegenzeggelijk geschonden is.

Dat het niet aan de Raad toekomt om haar beoordeling desbetreffend in de plaats te stellen van deze die de Dienst Vreemdelingenzaken ab initio had moeten doen.

Dat er dan ook duidelijk aanleiding is tot annulatie.

Dat het duidelijk moge zijn, dat de nadelen voor verzoekster – met name het verstoken blijven van een onafhankelijk onderzoek van zijn asielmotieven door de Belgische asielinstanties, waarbij hij in België kan genieten van opvang, immens zijn.

Dat bovendien rekening moet gehouden worden met de specifieke behandeling van Eritrese asielzoekers in Zwitserland.

Dat uit de laatste informatie van het AIDA-verslag van 2025 blijkt dat met betrekking tot mensen afkomstig van Eritrea de algemene politiek van Zwitserland verstrengd is.

Dat dit zodanig lage erkenningscijfers geeft - los van de “opgesmukte” cijfers - dat wel degelijk de vraag kan gesteld worden naar een objectieve asielprocedure met individuele beoordeling.

https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2025/05/AIDA-CH_2024-Update.pdf

Eritrea

In 2024, Eritrea was the fourth largest group of asylum applicants in Switzerland with 2,093 applications lodged. The recognition rate at first instance (asylum status) reached 69% of all the decisions rendered on the merits while 19% were granted a temporary admission status.

Primary applications refer to applications lodged directly by Eritrean applicants in Switzerland, while secondary applications refer to applications lodged following family reunification procedure, subsequent applications as well as children born in Switzerland to refugee or asylum applicants' parents.

The above figures demonstrate that the number of new applications lodged by Eritreans is rather low, representing 11% of asylum applications in 2019, 10% in 2020, 19% in 2021, 7% in 2022, 35% in 2023 and 44% in 2024.

The high proportion of such secondary applications clearly increases the protection rate in a way that is misleading. In fact, according to the statistics, the protection rate (asylum status) was 69% and the temporary admission rate was 19% in 2021 (see the statistical table at the beginning of this report), but few people have been granted protection upon a primary application (no detailed data available).

In June 2016, the SEM changed its policy regarding Eritrea. It stated that persons who left Eritrea illegally and had previously never been called to the military service, exempted from military service, or released from military service, would no longer be recognised as refugees. In January 2017, the FAC also changed its practice and ruled that the illegal exit of Eritrea could no longer, in itself, justify recognition of refugee 451 SRC, media release, 15 November 2024,

(...) Confirming this more restrictive approach, the Court subsequently found in August 2017 that the return of Eritrean nationals could not be generally considered unreasonable. Stating that the situation in Eritrea had improved significantly since 2005, the Court considered that persons whose asylum request was rejected and who had already done their military service as well as those who had “settled” their situation with the Eritrean State or benefited from the status of so-called “diaspora member” were not under the threat of being

convicted or recruited to the national service and that there was no obstacle to the execution of removal under national law (Article 83 al. 3 FNIA) and international law (Article 3 ECHR).⁴⁵⁵

In a third leading decision, the FAC stated that there was no issue with non-refoulement (under Article 3 and/or 4 ECHR) nor any obstacle to the execution of removals in national law⁴⁵⁶ for persons who have to serve in national service.⁴⁵⁷ However, if the applicant succeeds in demonstrating that it is highly probable that they would personally be subjected to ill-treatment (contrary to Article 3 ECHR) or poor living conditions (contrary to Article 4 ECHR), during military service, then their removal would be unlawful.⁴⁵⁸

Also, all this does not preclude the need to examine whether the asylum applicant left Eritrea illegally and if so, whether they have additional factors that could put them at risk of persecution if returned (as mentioned above).⁴⁵⁹

Finally, according to the reference decision⁴⁶⁰ of the Court, the enforcement of a removal to Eritrea is generally considered reasonable, except in the presence of particularly unfavourable individual circumstances in which an existential threat (or state of necessity) must be recognised. This has to be verified in each individual case and concerns in particular: single men who left Eritrea a long time ago and without a solid family network⁴⁶¹ and single or unmarried women with an illegitimate child, without school education and work experience and without a solid family network.⁴⁶²

The UN-CAT has criticised Switzerland regarding removals procedures concerning Eritreans in several decisions

Dat deze negatieve a priori tegenover Eritrea wel degelijk nadelig zal zijn voor verzoekende partij, terwijl de verwerende partij, behalve de regelgeving en het vertrouwensbeginsel geen elementen aanbrengt.

Dat het dan ook duidelijk is dat het proportionaliteitsbeginsel geschonden is.

Dat de objectieve beoordeling zonder vooroordelen van het VIB wel degelijk een belangrijk aspect is voor verzoekende partij.

Dat de bestreden beslissing dan ook niet met de nodige zorgvuldigheid genomen werd.

Dat daarnaast zich met de bestreden beslissing tot terugleiding eveneens een motiveringsprobleem en een zorgvuldigheidsprobleem stelt daar waar gemotiveerd wordt dat aan verzoeker in het kader van de 26QUATER de termijn die hem gegeven werd om het grondgebied te verlaten niet respecteerde en niet zou wensen te respecteren.

Dat verzoeker integendeel wel degelijk respect toonde voor het Belgisch rechtstelsel en beroep aantekende.

Dat het de verwerende partij is, die deze beroepsprocedure waarvan zij op de hoogte is – zij maakt er melding van – niet wenst af te wachten.

Dat nu dit beroep niet schorsend is, de verwerende partij door de bestreden beslissing te nemen, verzoeker poogt van zijn wettelijke en normale toegang tot de rechter te onthouden.

Dat dit een schending uitmaakt van de artikelen 6 en 13 EVRM.

Dat de motivering desbetreffend om dit te rechtvaardigen gebaseerd is op een manifeste appreciatiefout volgens dewelke de rechten van verzoekende partij gevrijwaard blijven omdat zijn raadsman hem kan verder vertegenwoordigen in de procedure.

Dat niet alleen een overdracht maakt dat de bevelscomponent van de bestreden beslissing uitgevoerd werd, waardoor verzoeker het belang riskeert te verliezen deze aan te vechten, minstens dat het voorwerp van zijn beroep in dat verband verdwijnt, bovendien dient de raadsman aan te tonen dat hij nog steeds contact heeft met verzoeker, wat indien verzoeker van opvang verstoken blijft in ZWITSERLAND, of indien zij er vastgehouden zou blijven, niet evident is.

Dat dan ook de situatie van verzoekende partij op het vlak van diens verdediging wel degelijk bemoeilijkt wordt.

Dat dit wel degelijk een schending uitmaakt van artikel 6 en 13 nu daardoor de toegang tot een beoordeling ten gronde bemoeilijkt wordt.

Dat het in dit verband onterecht is dat de verwerende partij zou verwijzen naar de mogelijkheid een procedure voorlopige maatregelen aan te vatten – wat verzoekende partij ten andere doet – doch dat er een fundamenteel verschil is in een procedure voorlopige maatregelen, waar een schorsing prima facie beoordeeld wordt en een procedure ten gronde.

Dat deze schending van het hoorrecht eveneens de annulatie en in afwachting van de annulatie de schorsing bij UDN rechtvaardigt.

Dat zijn raadsman vernam dat verzoeker wel degelijk psychologisch zeer zwak is en bijstand nodig heeft.

Dat ook dit een bijkomend risico op schending van artikel 3 EVRM aannemelijk maakt.

Dat het feit dat eerste verzoekende partij vergezeld gaat van drie minderjarige, kleine kinderen, haar bijzonder kwetsbaar maakt.

Dat ook haar kinderen bijzonder kwetsbaar zijn, enerzijds gelet op hun leeftijd, anderzijds gelet op het feit dat zij andermaal ontworteld worden.

Dat ook dit een schending uitmaakt van artikel 3 en 8 EVRM.

Dat dit des te meer het geval is nu verzoekende partij melding maakte van het feit dat haar dochter aan autisme lijdt.

Dat er dan ook aanleiding is de bestreden beslissing te vernietigen en in afwachting van vernietiging over te gaan tot schorsing.”

3.2.5. Beoordeling van het tweede middel

In de mate dat de middelen zijn gericht tegen de bijlage 26^{quater} die de overdracht aan de Zwitserse autoriteiten beoogt die door de thans bestreden terugleidingsbeslissing doorgang zal kunnen vinden, stelt de Raad vast dat deze beslissing niet het voorwerp uitmaakt van de onderhavige vordering en moet andermaal worden verwezen naar het hiervoor reeds vermelde arrest nr. 334 968 van 27 oktober 2025.

Verder stelt de Raad vast dat verweerder, bij de beoordeling van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, niet alleen heeft verwezen naar de bijlage 26^{quater}, maar ook nog eens benadrukt, betreffende verzoeksters argument dat haar dochter lijdt aan autisme, dat er geen medische documenten voorliggen waaruit zou blijken dat het kind lijdt aan een ziekte of een aandoening die haar belemmert terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat en dat evenmin een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend.

Verzoekster stelt hier tegenover dat het feit dat in het administratief dossier geen medische stukken zitten, verweerder niet vrijstelt van een gedegen onderzoek terzake, te meer nu het gaat om een minderjarige; dat de bestreden beslissing dan ook een miskenning inhoudt van de artikelen 2, 3 en 4 van het Kinderrechtenverdrag; dat in dit verband verweerder geen rekening houdt met het feit dat de toegang tot medische zorgen in Zwitserland zeker wel problematisch is; dat dit blijkt uit het AIDA-rapport van 2024 met update van mei 2025, en dat dan ook vastgesteld moet worden dat verzoekster en haar kinderen wel degelijk verstoken riskeren te blijven van medische en psychologische hulp. Ondanks het feit dat verzoekster in haar hoorrecht melding maakte van deze problemen, die dan nog een minderjarige betreffen, doet verweerder niet de minste moeite om de werkelijke toestand van verzoekers na te laten gaan vooraleer een beslissing te nemen, terwijl zij toch over een staf artsen beschikt die haar advies kunnen geven. Dit getuigt niet van zorgvuldig handelen en feitenvinding. Bovendien moet rekening gehouden worden met het feit dat autisme niet alleen een ziekte is, doch dat deze eveneens een grote impact heeft op de sociale context. Het verplaatsen en uit haar gekende omgeving halen van een kind dat lijdt aan autisme brengt een risico met zich mee van verergering van de situatie. Dit is des te meer het geval indien al wat vertrouwd is aan het kind ontnomen wordt, tot de gesproken taal toe. De aanpassing die het kind al had moeten doen sinds 2025 had moeten worden onderzocht.

In het voormelde arrest werd het volgende gesteld over de situatie van de dochter van verzoekster:

“Waar verzoekster er op wijst dat er geen garanties voorliggen dat zij passende gezondheidszorg zal krijgen, moet er vooreerst op worden gewezen dat in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld dat zij geen melding heeft gemaakt van gezondheidsproblemen wat haarzelf betreft. Verzoekster verwijst naar het feit dat zij al had verklaard dat één van haar kinderen een mentaal probleem zou hebben en dat zij met de hulp van de medewerkers van het centrum verschillende documenten verzamelt om dat aan te tonen. Dergelijke

documenten liggen op het moment van het sluiten van de debatten nog steeds niet voor. Wél blijkt uit een mailbericht van 16 oktober 2025 van één van de fittcoaches dat het dochtertje van verzoekster “nogal actief (niet overdreven actief) [is] en [...] veel aandacht op[eist] van haar mama”, en dat haar eerste indruk is dat het kind autistisch is. In alle redelijkheid, en gelet op het feit dat uit niets blijkt dat de fittcoach enige relevante expertise heeft om een diagnose te stellen op het vlak van neurodiversiteit, kan daaruit echter niet worden afgeleid dat het kind een bijzondere kwetsbaarheid heeft of nood heeft aan behandeling of opvolging die niet of niet afdoende beschikbaar zou zijn in Zwitserland en daardoor in een situatie zou komen die in strijd is met artikel 3 van het EVRM. Het blijkt ook niet dat het kind tijdens het verblijf in Zwitserland gedurende enkele maanden, nood zou gehad hebben aan een behandeling op het vlak van fysieke of mentale gezondheid dat haar zou ontzegd zou zijn of niet voorhanden was. Hoe dan ook blijkt uit het AIDA-rapport dat de wet voorziet in de aansluiting van verzoekers om internationale bescherming bij de ziekteverzekering en dat psychologische en psychiatrische behandelingen door de verzekering worden gedekt (p. 107). Met betrekking tot de vermelding van een aantal factoren die een vlotte en adequate toegang tot de gezondheidszorg kunnen belemmeren, mag er niet aan worden voorbijgegaan, zoals ook aangegeven in het Zwitsers terugname-akkoord, dat de Belgische autoriteiten, indien nood aan enige medische behandeling of opvolging, zij dit conform artikel 32 van de Dublin III-Verordening, minstens 7 werkdagen vooraf moeten melden aan de Zwitserse instanties opdat die dienaangaande de nodige maatregelen kunnen treffen. Ten overvloede kan er nog op worden gewezen dat de raadsman van verweerder ter terechtzitting voor elk gezinslid nog een medisch attest heeft neergelegd waarin wordt vastgesteld dat de betrokkene niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM. Er ligt dan ook geen begin van bewijs voor van een risico op onmenselijke of vernederende behandeling omwille van medische redenen. Bovendien heeft het EHRM bevestigd dat er in uitwijzingszaken voor medische aangelegenheden een bijzonder hoge drempel bestaat om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te nemen. Ongeacht de ziekte (fysieke of psychische aandoeningen), dient het te gaan om een onomkeerbare verslechtering van de gezondheidstoestand, waarbij die verslechtering zou uitmonden in ondraaglijk lijden of een significante vermindering van de levensverwachting (EHRM 7 december 2021, Savra t. Denemarken (GK), nr. 57467/15). Verzoekster heeft niet aangetoond dat zij of één van haar kinderen zich in een dergelijke situatie bevindt.”

In de mate dat verzoekster met betrekking tot de situatie van haar dochter nog betoogt dat verweerder niet de minste moeite doet om de werkelijke toestand na te gaan, terwijl er toch artsen zijn die advies kunnen geven, werd hiervoor al vastgesteld dat ter terechtzitting de raadsman van verweerder voor elk gezinslid, en dus ook voor haar dochter, nog een medisch attest heeft neergelegd waarin wordt vastgesteld dat de betrokkene niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, kan verzoekster zich dus niet beroepen op de vermeende doch geenszins aangetoonde aandoening van haar dochter als element bij de beoordeling van het hoger belang van het kind.

Waar verzoekster er verder op wijst dat zij psychologisch zeer zwak is en bijstand nodig heeft, en dat dit een bijkomend risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt, kan ook op dit vlak slechts worden vastgesteld dat hiervan geen begin van bewijs voorligt en moet worden verwezen naar het medisch attest dat werd voorgelegd door verweerder. Zij heeft verder nooit verklaard dat zij (mentale) gezondheidsproblemen zou hebben, zoals al is gebleken uit de bijlage 26^{quater}.

Waar verzoekster betoogt dat het feit dat zij wordt vergezeld van drie minderjarige kleine kinderen, hetgeen haar en haar kinderen bijzonder kwetsbaar maakt omdat zij opnieuw ontworteld zouden worden, toont zij niet aan dat dit gegeven op zich een overdracht van het hele gezin aan de Zwitserse autoriteiten in de weg zou staan. De Europese regelgever heeft in de preambule van de Dublin III-verordening gewezen op het belang van het hoger belang van het kind, maar heeft een alleenreizende ouder met minderjarige kinderen op zich niet uitgesloten van een overdrachtsbeslissing. Verder kan er niet aan worden voorbijgegaan dat verzoekster heeft verklaard dat zij in Zwitserland samen met haar kinderen werd gehuisvest in een soort van sociale woning, zodat ook hieruit -en bij gebrek aan elementen die daar alsnog anders over zouden doen denken- niet kan worden afgeleid dat het hoger belang van de kinderen een overdracht in de weg zou staan.

Verzoekster betoogt verder dat met betrekking tot mensen afkomstig uit Eritrea de algemene politiek van Zwitserland verstrengd is, en dat dit tot zodanig lage erkenningscijfers leidt dat wel degelijk de vraag kan worden gesteld naar een objectieve asielprocedure met individuele beoordeling.

De Raad stelt vast dat verzoekster dit argument niet heeft aangehaald in haar vordering gericht tegen de bijlage 26^{quater} en dit ook niet eerder aan verweerder te kennen heeft gegeven, zodat hem geen onzorgvuldigheid kan worden verweten. In de mate evenwel dat zij hiermee een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM tracht aan te tonen, kan de Raad hiervan kennis nemen in toepassing van artikel 39/82, §4, vierde lid van de Vreemdelingenwet. Ter zake moet in eerste instantie erop worden gewezen dat een lager erkenningspercentage niet automatisch betekent dat moet worden aangenomen dat de Zwitserse asielinstanties een VIB niet zouden onderzoeken volgens de internationale standaarden waartoe zij gehouden zijn. In de informatie waarnaar verzoekster verwijst, wordt gesteld dat weinig mensen

bescherming wordt verleend bij een eerste VIB en dat de uiteindelijke erkenningsgraad van 69 procent voor 2024 (19 procent voor wat betreft de toekenning van tijdelijke bescherming) wordt opgekrikt door de cijfers die voortvloeien uit een “*secondary application*” (waaronder het navolgende verzoek om internationale bescherming). De Raad kan alleen maar vaststellen dat hieruit blijkt dat Eritreeërs niet per definitie uitgesloten worden van het toekennen van een internationale beschermingsstatus, wel integendeel. De verwijzing naar de strengere beoordeling van de erkenningscriteria sedert 2016 en de evolutie op dat vlak doet daaraan geen afbreuk, net zomin als de verwijzing naar het feit dat het VN-Comité tegen Foltering zich een aantal keren kritisch heeft uitgelaten inzake de verwijdering van Eritreeërs. De meest recente verwijzing naar een beslissing van het Comité betreft een uitspraak van de Federale Administratieve Rechtbank van 2019 en uit niets blijkt dat er zich actueel een probleem zou stellen op het vlak van een schending van het non-refoulementbeginsel of op het vlak van de objectieve behandeling van VIB's. Een reëel risico op schending van artikel 3 van het EVRM is op deze gronden niet aangetoond.

Tot slot is verzoekster van oordeel dat zich een motiverings- en zorgvuldigheidsprobleem stelt daar waar gemotiveerd wordt dat zij de termijn om het grondgebied te verlaten in het kader van de bijlage 26*quater* niet heeft gerespecteerd en niet zou wensen te respecteren. Zij wijst erop dat zij wel degelijk respect toonde voor het Belgische rechtstelsel en beroep aantekende.

Verzoekster betwist niet dat zij geen gevolg heeft gegeven aan de in de bijlage 26*quater* van 4 juni 2025 vastgestelde termijn van 10 dagen om het grondgebied te verlaten en zich aan te bieden bij de Zwitserse autoriteiten. Waar zij nu betoogt dat zij een beroep heeft ingediend tegen deze beslissing, erkent zij zelf dat dit beroep niet schorsend was. Aangezien aan een administratieve rechtshandeling zoals de bijlage 26*quater* een vermoeden van wettigheid kleeft en een dergelijke beslissing onmiddellijk uitvoerbaar is, kwam het aan verzoekster toe om hieraan gevolg te geven. Verzoekster betoogt dat dit haar recht op een daadwerkelijk beroep zou ontnemen omdat het voorwerp van het beroep zou verdwijnen wanneer zij gevolg zou geven aan de bijlage 26*quater* en haar raadsman zou moeten aantonen dat hij nog contact met haar zou hebben hetgeen niet evident is, zodat niet kan worden gesteld dat haar belangen kunnen worden behartigd door haar raadsman. Zij kan hierin niet worden bijgetreden. Immers, artikel 29.3 van de Dublin III-verordening bepaalt dat indien een persoon ten onrechte is overgedragen of indien een overdrachtsbesluit in beroep of na bezwaar wordt vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, de lidstaat die de overdracht heeft verricht, de betrokkene onmiddellijk terugneemt. Verzoekster kan dus bij monde van haar raadsman laten gelden dat er nog steeds een belang bestaat bij een eventuele vernietiging. Dat dat niet mogelijk zou zijn, is louter hypothetisch. Dat door gevolg te geven aan de bijlage 26*quater* binnen de daartoe verleende termijn van 10 dagen verzoekster haar toegang tot de rechter zou verliezen, is *prima facie* niet aangetoond.

Verzoekster toont niet aan dat de motivering die heeft geleid tot het nemen van de onderhavige terugleidingsbeslissing, op grond van artikel 51/4, §4 van de Vreemdelingenwet niet correct, onwettig of kennelijk onredelijk is.

3.2.6. Het tweede middel is niet ernstig.

4. De vaststelling dat niet is voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend vijftientig door:

A. WIJNANTS,

S. HERBOTS,

De griffier

S. HERBOTS

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

toegevoegd griffier.

De voorzitter,

A. WIJNANTS